

Heid Cat z. 21 vr en antw 56

Vergeving

1 wat het is

2 hoe ik het krijg

Gemeente,

Vergeving van zonden. Dat is ontzettend centraal. Dat blijkt wel uit de teksten die wij gelezen hebben. Dat blijkt ook uit de catechismus. Minstens 7 keer gaat het in de catechismus over de vergeving der zonden. In zondag 7 als het over het geloof gaat. In zondag 23 als het over de rechtvaardiging gaat. In zondag 25 als het over de sacramenten gaat. In zondag 31 als het over de prediking gaat. In zondag 44 als het over de wet gaat. In zondag 51 als het over het gebed gaat. Dus het heeft overal mee te maken. En dan in zondag 21. Het is dus een heel centraal iets. Wat van verschillende kanten belicht wordt. En in zondag 21 staat het dan in het verband van de schatten van de kerk. De levende leden van de kerk van Christus zijn rijk. Want zij hebben vergeving van zonden.

Vergeving van zonden is de deur van al het anderen. De deur van het paleis van al Gods zegeningen. Als je vergeving hebt is de deur open om alles te ontvangen. De deur naar de kamer van het kindschap van de Vader. Daarin staan de meubels van eeuwige liefde, verzorging, kastijding, ontferming. Allemaal van jou. Maar ook de deur naar de kamer van de inwoning van de Heilige Geest. Als onderpand, als verzegeling, als Heiligmaker van je leven. Allemaal van jou. En ook de deur naar wat na dit leven wacht: de wederopstanding van het vlees en het eeuwige leven. Ook allemaal van jou. Vergeving van zonden is de deur van het hele paleis van Gods zaligheid. Wie vergeving heeft, heeft alles en mag alles het zijne noemen. Wie geen vergeving heeft, heeft niets, heeft nergens toegang toe, want de deur is dicht. Dus de vraag die wij vanavond stellen: zijn uw, jouw zonden vergeven, is een allesbeslissende.

1 wat het is.

Wat is dat dan, vergeving van zonden?

Wat gelooft gij van de vergeving der zonden? Dat God al mijn zonden nimmermeer wil gedenken! Dat is de hoofdzin. Dat wat mij aanklaagt, wat mij schuldig stelt, wat mij verdoemt, God gedenkt het nimmermeer! Het is vergeven en vergeten! Dat woord voor vergeving

dat wordt nooit van mensen gebruikt. Alleen van God. Blijkbaar kunnen mensen dat niet. Zo vergeven als God. Mensen blijven altijd herinnering houden en als het weer gebeurt zeggen ze: dat is nou al de 2e keer. Ja wel vergeven, maar niet vergeten. God vergeeft en vergeet. Zoals alleen Hij dat kan.

Daar gebruikt de Bijbel prachtige beelden voor:

Micha 7 Gij zult onze zonden werpen in de diepten der zee. Afval storten in de oceaandiepte.

Jesaja 38 Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen. Onzichtbaar. En God draait Zich nooit meer om.

Psalm 103: zo ver het west verwijderd is van 't oosten zover doet Hij onze overtredingen van ons.

En, en dat is ook zo rijk, dat geldt al mijn zonden en mijn zondige aard waarmee ik mijn hele leven lang te strijden heb. Die valt daar ook onder. Dat kan me juist zo benauwen en aanvechten. Dat mijn zondige aard er nog steeds is. Dat die blijft. Dat vergeven zonden vandaag en morgen toch weer de kop op steken. Dat die neiging daartoe niet weg is, maar nog steeds in mij zit. Dan ben ik mezelf wel eens een raadsel, en dan vecht satan me aan: dat kan nooit vergeven zijn, want dan zou je er geen last meer van hebben van die begeerte. Maar die valt er ook onder: die is ook vergeven en vergeten!

En dat is nog maar de helft! De éne helft. Want Hij gedenkt al mijn zonden en mijn zondige aard nimmermeer én Hij schenkt mij de gerechtigheid van Christus. Met een beeld: stel je leven is een schrift. Met allemaal sommen. En nu is bladzijde na bladzijde het fout gegaan. Allemaal strepen erdoor. Geen enkele voldoende. Alle bladzijden van je leven: zwart van zonde. De ene na de andere. En wat doet God? Hij scheurt al die zwarte bladzijden eruit. Hij gedenkt ze niet meer. En dan zegt Hij niet: nou opnieuw proberen, zorg dat je een voldoende krijgt. Nee, Hij plakt er allemaal bladzijden in die volmaakt perfect goed zijn. Gemaakt door Christus. En je levensschrift is helemaal goed en perfect. God ziet mij aan als had ik zelf al de gehoorzaamheid volbracht die Christus voor mij volbracht had. God ziet mij aan als volmaakt, als rechtvaardig, als een tien. Vlekkeloos, smetteloos. Om zalig te worden hoef ik niets meer te doen. Om God ervoor te danken, ja daarvoor zou ik wel alles willen doen. Maar om zalig te worden hoef ik niets meer te doen. Mijn schrift is goed ingevuld met allemaal tien, ik ben bekleed met vlekkeloze witte kleren. Zo vol is Gods belofte. Het verkeerde neemt Hij weg, en het volmaakte schenkt Hij ervoor terug.

Wat moet ik nog doen om zalig te worden, om vrede met God te krijgen? Niets. Helemaal niets. Om zalig te worden helemaal niets meer.

Om mijn dankbaarheid te betonen zou ik wel alles willen doen, maar om zalig te worden hoef en kan ik niets meer doen.

Opdat ik in het gericht van God nimmermeer zal komen. Ik ben bevrijd van het gericht van God. Dat heeft Jezus voor mij ondergaan, daar is Jezus voor mij in geweest: Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Want daar hadden mijn zonden en mijn zondige aard mij gebracht. Want vergeving van zonden is vergeving van overtredingen. Overtredingen. Die heb je in soorten. Je hebt overtredingen van de verkeerswet. Daar staat een boete op. Je hebt overtredingen van de Nederlandse wet. Daar staat gevangenisstraf op. Je hebt overtredingen van Gods wet. God, Die onze Schepper is. Daar staat de eeuwige dood op, die wekken Gods toorn op, Zijn vloek.

Toen de dichter van Psalm 130 daaraan dacht werd het hem bang te moede. We nemen die Psalm er eens bij. Zo Gij in het recht zou treden en gadeslaan onze ongerechtigheden.... En gadeslaan betekent daar zoveel als opzamelen, bijeenrapen, bij elkaar leggen. Laat ons leven een akker zijn. Hoe breed? Laten we zeggen 10 meter. Elk gebod een meter. Een hele lange akker: elke dag is een meter land. 1 jaar 365 meter, 10 jaar ruim 3 1/2 km, 40 jaar ruim 14 km lang. Als God opzamelt, bijeen raapt alle ongerechtigheden. Vanaf de eerste meter van ons leven. Van begin af aan. Je kinderjaren, tienerjaren. Over de hele breedte van al Zijn geboden. De zonden die we deden, en de goede dingen die we niet deden, nalieten. Niet getuigden, niet de zondag eerden, niet anderen wel deden, niet beleden. Zonden van al onze zintuigen: onze oren, ogen, tong en mond, handen en voeten. Zonden van daden, woorden en gedachten. Ook ondergrondse dus, die in de bodem verborgen bleven, kiemen in de bodem van bedoelingen en begeerten. God zoekt de akker van ons leven af, over de volle breedte, tot in de diepte, en over de hele lengte van al gauw enkele kilometers. En Hij haalt alles op en eraf en verzamelt het. En elke zonde heeft Hem Zelf geraakt en gekrenkt. Elke zonde raakte Hem in Zijn hart sloeg Hem in het gezicht.

Zo Gij in het recht zou treden en gadeslaan al onze ongerechtigheden....wie zal dan bestaan? Hoeveel aanklachten van overtredingen zou God dan niet formuleren? En als dan één zonde Hem al reden geeft om ons te veroordelen? En als veroordelen betekent dat God ons ver weg moet doen, buiten Zijn gezichtsveld en onder Zijn toorn en straf moet leggen.

Al die zonden en mijn zondige aard: God gedenkt ze nimmermeer, en laat me er nooit meer voor in het gericht Gods komen. Daarvan ben ik bevrijd, verlost door de vergeving van mijn zonden. Als mijn zonden mij vergeven zijn, dan duizelt het me wel eens: waar ben ik

niet van verlost? En dat voorgoed en voor eeuwig. God komt er nooit meer op terug. Wat een wonder. En in plaats daarvan sta ik nu in het paleis van al Gods weldaden en schatten: in plaats van gericht en vloek en eeuwige straf is het nu: kind van de Vader, tempel van de Geest, erfgenaam van de wederopstanding en het eeuwige leven. Vergeving van zonden.

Hebt u die? Zijn uw zonden vergeven, de jouwe?

En ik kan zo'n intens medelijden hebben met mensen die nietsvermoedend die dag tegemoetgaan. Die blind en doorlevend het erop aan laten komen. Zo'n mens bent u, ben jij toch niet? Zonder vergeving heb ik geen vrucht van de Geest, heb ik geen heilig leven, ben ik geen kind van God.

Ze zouden toch eens niet vergeven zijn. En je zonden liggen nog voor je eigen rekening. Wie zal dan bestaan? Wie zal niet roepen bergen valt op ons heuvelen bedekt ons voor de toorn van God en van het Lam? Ik begrijp de angst van de Heere Jezus in Gethsemané. Mijn ziel is zeer beangst. geheel bedroefd tot de dood toe. Want ik ga in de richting van de hel... Als God alles één voor één gaat opsommen. En opstapelen. Wee mij, ik verga.....

2 hoe krijg ik het?

Dat is vergeving van zonden. Alle reden voor de vraag: hoe krijg ik die? Hoe kom ik daaraan? Hoe gaat die deur van vergeving open waardoor ik van buiten binnen kom, in dat paleis van al Gods schatten?

Allereerst staat er dan al in het begin van antwoord 56: om de genoegdoening van de Heere Jezus. Omwille van het offer van de Heere Jezus. Vergeving is er dankzij het offer van de Heere Jezus. Dat zegt Hebreëen 9 duidelijk: zonder bloedstorting is er geen vergeving. En heel het Oude Testament, heel de offerdienst wees daarheen: er is vergeving, maar dankzij het offer. Israel werd er in heel de offerdienst bij bepaald: vergeving is er dankzij het offer. En al die offers wezen heen en mondden uit in het offer van de Heere Jezus. Zonder dát kan en zal God niet vergeven. Want God is rechtvaardig en heilig. De zonde moet gestraft worden.

Als het om anderen gaat hebben wij dat rechtsgevoel ook nog wel: als er een zware misdadiger gevangen zit. Die kinderen heeft misbruikt, agenten heeft vermoord, en liquidaties op zijn naam heeft staan. En stel dat zijn zaak voorkomt dan de rechter constateert dat er een klein onbenullig vormfoutje heeft plaatsgevonden en die spreekt die man vrij. Dan is Nederland te klein. Dan protesteert ons rechtsgevoel.

Dat zo iemand zomaar op vrije voeten komt. Dat moest niet mogen en dat is een gevaar voor de samenleving. Dat dit kan in Nederland.

Vrijspreken, vergeven zonder recht, zonder vonnis dat is tegen alle recht in. Dat geeft de vrije hand aan de misdaad. Dat zal God dus nooit doen. Vrijspreken, vergeven zonder vonnis dat voltrokken is. Dat zou de zonde vrij spel geven, dat zou zondaren onbekeerd laten en de vrije teugel laten. Dat nooit. Zonde word gestraft. In en aan de Heere Jezus. Hij draagt de straf. Hij wil dat. De Vader legt dat op Hem. Eer dat Hij de zonde ongestraft liet blijven heeft Hij die aan Zijn Zoon gestraft. En liever dan dat Hij schuldige zondaren zou straffen strafte Hij zijn Eigen onschuldige Zoon. Hij heeft Zijn bloed gestort en daardoor is er vergeving.

Vergeving is er dus op grond van Jezus' werk. Enkel om des Middelaars bloed. Vergeving is verworven, bewerkt door Hém. Dus die hoef ik niet te bewerken of verdienen. Ik hoef die niet te betalen. Niet door mijn tranen, niet door mijn schuldbesef. Niet door mijn verbetering, niet door mijn beter mijn best doen. Maar op grond van de genoegdoening van de Heere Jezus.

En dat wordt verkondigd. We lazen dat in Handelingen 13. Dat verkondigd wordt dat er vergeving van zonden is in Zijn Naam. Dat wordt uitgeroepen, aangeboden. Dat laat de HEERE verkondigen. Dus die vergeving is er niet alleen, maar de HEERE wil die ook schenken. De HEERE is veel gewilliger om te vergeven dan wij zijn om vergeving te ontvangen.

Hoe krijg ik vergeving? Vergeving die de HEERE geven wil, vergeving die door de Zoon verdiend is met Zijn offer. Door onze zonden te belijden. I Johannes 1 Indien wij onze zonden belijden, God is getrouw en rechtvaardig dat Hij ons de zonde vergeven zal. Belijden van zonden is de weg tot vergeving van zonden. En belijden wil zeggen: erkennen dat wat God zegt waar is. Dat wat God zonde noemt, zonde is. Heere, U hebt gelijk, het is waar. Dit is zonde. Erkennen: God gelijk geven. Dat iets inderdaad zonde is. Erkennen, God gelijk geven, alleen door Jezus werk en offer is er vergeving. Zo duur is de prijs voor vergeving: Jezus' bloed. Jezus' ontzaglijk lijden alleen. Alleen zo is er vergeving. In Uw bloed.

Belijdt u uw zonden? Belijd je je zonden? Heere, U hebt gelijk: het is zonde. En U hebt gelijk: alleen Jezus offer biedt vergeving. Dat was nodig ook voor deze éne zonde van mij. Zijn uw zonden vergeven? Want ze liggen of op u, of op Jezus.

Weet u dan blijft het daar niet bij. Dan ga je steeds meer zonden belijden. Dan zie je steeds meer zonden in je leven, je ziet steeds

scherper je zondige aard. En zonden die je beleed, daar val je toch weer in. En dat wortelstelsel van zonden komt steeds meer openbaar in je leven. En: je krijgt een hekel aan de zonde. Een haat tegen de zonde. Je wilt de zonde niet meer doen, nooit meer doen. Want het kost Jezus' bloed. Om één, om elke zonde, te kunnen vergeving moest Jezus Zijn offer brengen, Zijn lijden volbrengen. Zonde wordt iets afschuwelijks voor je, je haat het en je bestrijdt het.

Dus: praktisch gezegd: begin maar met het belijden van die ene zonde die je weet bij jezelf. Erken het. Belijd het bij het kruis. Geef God gelijk dat het zonde is en dat alleen om Jezus offer die vergeven kan worden. Of: weiger je dat? Wil je je zonde niet belijden? Maar bedekken en niet uitspreken voor God? Verbergen. Bedekt houden. Dat kan lang lukken, maar het gaat een keer mis. Als op de jongste dag God Zelf de zonden openlegt, de boeken opent en je zonden in het licht stelt. Maar dan is er geen vergeving meer. Dan moet je zelf de straf dragen. Onherroepelijk.

Maar nu geldt: er is vergeving. En het is voor wie het nodig heeft. Wie alleen aan vergeving genoeg heeft. Voor wie alleen vergeving rust geeft. Vergoelijking geeft geen vrede meer. Och, als dat alles is. Verontschuldiging geen vrede meer geeft. Och, ze doen het allemaal en nog wel erger ook. Verbetering geen vrede geeft: och, ik zal proberen beter te doen, en ik zal anders gaan leven. Nee, nee, dat geeft geen vrede meer. Maar alleen vergeving. Vergeving door belijden.

Zondekennis, schuldbesef is de trechter die tot schuldbelijdenis brengt. Dan is het echt en goed. Zondekennis is de stroming die uitmondt bij het kruis.

Kijk, in het gewone recht is het zo: als je erkent, belijdt dan word je gestraft. Zolang je ontkent en zwijgt kun je kans houden wegens gebrek aan bewijs vrijgesproken te worden. Maar in Gods rijk is het net andersom: zolang je ontkent blijf je onder de vloek en de straf. Maar zodra je belijdt, is het vergeven. Zodra je belijdt is het vergeven. Dat zei Johannes 1 en we horen het in Psalm 32: het is vergeven. Direct! Daar zit geen seconde tussen. Ik beleed na ernstig overleg mijn boze daan, Gij naamt die gunstig weg. Direct. Volkomen. Absoluut.

Daar zit geen teken tussen, of gevoel. Daar zit niks tussen. Daar zit niet tussen of voor dat ik voel dat ze vergeven zijn, of dat ik een gevoel krijg van opluchting of verlichting. Daar zit niet tussen dat ik verbetering opmerk, dat ik minder zondig of minder vaak en minder erg. Daar zit niks tussen. Misschien voel ik wel niks, of voel ik juist aanklachten en aanvechting en toorn. Misschien blijven de gevolgen van de zonde heel sterk zichtbaar. Wat ik heb aangericht. Of dat ik hele

moeilijke dingen meemaak. Maar: God vergeeft om Christus wil. Zo spreekt het Woord. En daarom is het zo. Want de vraag is: wat gelooft, niet wat gevoelt, maar: wat gelooft gij van de vergeving van zonden? En op Zijn tijd zal ik en mag dat ook gevoelen en ervaren dat dat zo is en hoe rijk dat is. En de Geest leidt me binnen door die open deur. Om niet te blijven staan voor de open deur, maar in te gaan, in te gaan in het paleis van Gods Koninkrijk.

Dat wil de duivel natuurlijk niet. Die gooit het over de andere boeg. Eerst zegt de duivel: je hoeft geen vergeving. Echt niet, maak je niet bang en wees niet zo serieus. Maar dan zegt de duivel: je mag geen vergeving. Ursinus zei al: het is het zwaarste artikel om te geloven: de vergeving van zonden direct en terstond om des Middelaars bloed.

Dan kijken we eens naar een Psalm die hier over gaat. Psalm 51. Gedicht, gebeden nadat David zo vreselijk gezondigd heeft met Bathseba en Uria. Hij heeft wat te overdenken aan zonden en vervloeking en zijn geweten klaagt hem wat aan. En in Psalm 51 bidt David. Om vergeving. Wel 10 keer. Steeds met andere woorden. Waarom bidt David dan wel 10 keer om vergeving? Dat moeten we goed zien. Niet om God. Als zou God niet direct vergeven na 1 keer, maar alleen na herhaald bidden willen vergeven. Alsof God overgehaald moet worden om te vergeven. Nee. Eén gebed heeft vergeving. Direct. Maar David bidt wel 10 keer erom om zijn geloof in de vergeving te vergroten. Om zijn geloof te versterken dat al die vreselijke zonden in één keer totaal vergeven zijn. Dat is zo groot, daar heeft David gebed voor nodig om dat te geloven. dus David bidt dat niet 10 keer om God te laten vergeven, maar om zijn geloof in die vergeving. En dan laat God op Zijn tijd ook ervaren dat mijn zonden vergeven zijn.

En als mijn zonden vergeven zijn is de deur open. De deur tot het paleis van Gods schatten. Dan neemt de Heilige Geest me mee naar al de vertrekken. Om van de ene verbazing in de ander te vallen. Kind van de Vader. Tempel van de Geest. Erfgenaam van wederopstanding van het vlees en eeuwig leven. O, wat jammer als je in de hal, net over de drempel blijft staan en niet verder durft. Laat je door de Geest meeleden. Dat wie vergeving heeft alles heeft. Heel het paleis ter woning heeft gekregen.

Vergeving van zonden. Dankzij Jezus en Zijn werk.

Amen